

[Finansministeren.]

ven om Tjenestemandsdømstolen blev givet, og jeg tror, at vi nu, da vi er saa langt fremme, at vi har visse Erfaringer, bør tage Spørgsmaalet om denne Tjenestemandsdømstol op til Overvejelse. Vi bør overveje, om der er sket det, som man tilsigtede med den paagældende Lov, eller om der i modsat Fald maatte være Grundlag for en Ændring af Loven paa visse Omraader. Jeg skal i denne Forbindelse specielt nævne, at naar det ærede Medlem Hr. Kristen Amby rejste Spørgsmaalet om en Appellinstans over Tjenestemandsdømstolen, saa har jeg faaet oplyst, at dette Spørgsmaal var fremme, da Loven blev givet i Sommer, men man mente, bl. a. fordi Sagerne skulde afgøres hurtigt, ikke at kunne oprette en Appellinstans, for saa vidt angaar Spørgsmaal om Afskedigelse o. lign.; derimod kan Spørgsmaalet om Pensionering indankes for de almindelige Dømstole. Men i øvrigt tror jeg, som sagt, at vi bør optage Spørgsmaalet til Overvejelse, og dette er ogsaa Ministeriets Hensigt.

I Formiddagsmødet i Dag indledede det ærede Medlem Hr. Hans Hedtoft med nogle meget underholdende Betragtninger over min Optræden, idet han fandt, at jeg havde optraadt i forskellige Roller, og han anstillede visse Undersøgelser over min Optræden i disse Roller. Jeg maa sige, at jeg i høj Grad paaskønner, at det ærede Medlem, om hvem jeg jo ved, at han for Tiden er inde i svære Bekymringer med Hensyn til sit eget Partis Stilling, alligevel under disse Forhold har formaaet at bevare sit gode Humør og har kunnet opretholde den fornøjelige Façon, som jeg i den korte Tid, jeg har kendt ham, har lært at sætte saa stor Pris paa. Jeg tilgiver da gerne det ærede Medlem, at han et enkelt Øjeblik forløb sig, idet han ogsaa udtalte sig om min Optræden i Arbejds- og Forligsnævnets Formandsskab. Det er sikkert ikke det ærede Medlem ubekendt, at dette Formandsskabs Forhandlinger er strengt fortrolige; der er derfor ingen, ej heller det ærede Medlem, der ved noget om, hvorledes jeg er optraadt i Formandsskabet.

Derimod er det jo rigtigt, at min Optræden i andre Henseender i større og mindre Udstrækning har været fremme for Offentligheden. Det gælder baade min Stilling som Medlem af Professorudvalget og senere som Kandidat for Venstre og endnu senere som Medlem af et Venstreministerium, og jeg maa sige, det var med stor Fornøjelse, jeg her fulgte det ærede Medlems Bestræbelser for at finde Punkter, hvor jeg

i den ene Rolle skulde have sagt Ting, der kunde staa i Modstrid med noget, som jeg havde sagt, naar jeg optraadte i en af de andre Roller. Der var et Par Gange, hvor jeg kunde se paa det ærede Medlem, at nu var han lige ved at tro, at han havde fundet noget. Jeg kom til at tænke paa Historien om Drengen, der fangede Mus, og da man spurgte ham, hvor mange han nu havde fanget, sagde han: naar jeg faar den, jeg lurer paa, og en til, saa har jeg to.

Hvad angaar de Mus, det ærede Medlem var paa Jagt efter, var der først dette, at jeg med Hensyn til Eengangsskatten havde taget Forbehold, idet jeg havde knyttet dette Spørgsmaal til Spørgsmaalet om Kronekursen og Arbejdslønnen. Det staaer nu ikke i Modstrid med noget, jeg tidligere har sagt, men det ærede Medlem fandt, at en saadan Sammenknytning ikke var gjort i Professorudvalgets Betænkning, som jeg har medunderskrevet. Og heri maa jeg give det ærede Medlem Ret, men jeg maa vist i denne Forbindelse have Lov til at røbe en Ting fra Professorudvalgets Forhandlinger, eller i hvert Fald røbe noget, som beklageligvis ikke skete under disse Forhandlinger. Jeg tror, jeg er berettiget til at sige, at det var hele Professorudvalgets Hensigt ikke at afgive en Betænkning i to særskilte Dele, saaledes som vi faktisk kom til det, men at afgive een samlet Betænkning, hvor Eengangsskatten blot skulde være et Kapitel blandt de andre, og det var vor Hensigt at afslutte denne samlede Betænkning med et Kapitel, hvis Genstand netop skulde være at pege paa Sammenhængen mellem alle de enkelte Ting, vi havde foreslaaet. Vi var enige om, at det var meget vigtigt over for Politikerne netop at understrege, at hvad man gør paa det ene Omraade, har stor Indflydelse paa Virkningen af, hvad man gør paa alle de andre Omraader. Jeg beklager meget, at dette Kapitel ikke blev skrevet. Aarsagen var den, at vi havde for travlt. Den daværende Regering vilde — og det er ganske naturligt — gerne have vor Betænkning frem saa hurtigt som muligt. Derfor afgav vi for det første en Betænkning, der handlede om alle andre Spørgsmaal end Eengangsskatten, isoleret og udskød Eengangsskatten til et særligt Bind, og for det andet sprang vi over dette Slutkapitel, som jeg nu altsaa i Stedet for har haft Lejlighed til at afgive mundtligt her i Tinget. Men det er klart, at denne Sammenhæng bestaar. Jeg overvejede i Formiddags, om jeg skulde have stillet det ærede Medlem det Spørgsmaal, om han da ikke ogsaa var klar over, at der var en saadan Sammenhæng, men